

ЦАРЬТЪ НА ЗЛАТНАТА РЪКА

(Продължение от миналия брой)

III.

Какъ Хансъ отиде при Златната ръка и какво се случи тамъ съ него.

Тъкмо когато Царьт на Златната ръка се изгуби, братята на Глюкъ се завърнаха въ къщи Тъ бѣха си сръбнали доста много и бѣха готови да се каратъ съ всѣкого, който имъ се изпрѣчеше на пътя. А като чуха, че златната чаша изчезнала, тѣ станаха още по-сърдити. И почнаха да биятъ Глюка, следъ което го накараха да имъ разкаже какъ е станало това.

Глюкъ имъ разправи всичко, но тѣ не го повѣрваха и го биха отново. Следъ това си легнаха да спятъ.

На сутриньта го накараха отново да имъ разправи случката. Когато той имъ разправи всичко така, както и вечерьта, тѣ започнаха да мислятъ, че това може да бѣде истина. И започнаха да се каратъ, кой да иде пръвъ при Златната ръка. И понеже не можаха да се разбератъ, започнаха да се биятъ. Виковецъ имъ се чуваха чакъ на улицата и скоро вѣнъ се събра цѣла тѣла. Дойдоха стражари да ги разтърватъ. Но когато стражаритъ влѣзоха вътре, Хансъ се изскубна и избѣга. Шварцъ бѣше заловенъ и глобенъ. Понеже той нѣмаше пари да плати глобата, стражаритъ го отведоха въ затвора, за да излежи наказанието си.

Когато Хансъ се научи, че Шварцъ е затворенъ, много се зарадва. Той си каза: — Сега азъ веднага трѣбва да иде при Златната ръка. Но най-прво той трѣбваше да се снабди съ светена вода. Хансъ знаеше, че това бѣше мѣчна работа, защото никой отъ църквата нѣмаше да му даде светена вода, тъй като всички знаеха, че той е лошъ човѣкъ. И той отиде презъ ноцта като крадецъ, и задигна отъ тамъ една малка чаша пълна съ вода.

На другата сутринъ Хансъ стана преди изгрѣвъ слънце. Взема си малко храна, нѣщо за пиене, светената вода и трѣгна къмъ планината. На края на града той видѣ затвора, където Шварцъ бѣше затворенъ. Презъ едно малко прозорче се подаваше глжното лица на Шварца.

— Добро утро, братко, каза Хансъ, да нося ли много здраве отъ тебе на Царя на Златната ръка?

Шварцъ искаше да счупи рещеткитъ на прозореча отъ глѣвъ, но Хансъ се изсмѣ: — Погрижи се за себе си, докато се върна. И като му показа чашата съ светената вода, той трѣгна къмъ планината.

Утрото бѣше толкова хубаво, че човѣкъ можеше да се чувствува щастливъ, безъ дори да е видѣлъ Златната ръка. Красиви облаци се носѣха по небето и закриваха върховетъ на планинитъ, като се разстилаха

низко надъ земята, подобно на леко булс. Слънчевата свѣтлина разкжсваше булото и освѣтяваше скалитъ и дърветата, докато достигна най-после до най-високитъ планински върхове, облѣчени въ бѣлъ снѣгъ и достигащи до синитъ небесни висоти.

Златната ръка извираше отъ една по-низка планина, по върховетъ на която нѣмаше снѣгъ. Слънцето се показваше задъ нея и хвърляше обилна свѣтлина върху облацитъ надъ нея и върху падащата вода.

Но Хансъ не виждаше нищо друго освенъ Златната ръка и не можеше да мисли за нищо друго, освенъ за златото. Той вървѣше така бързо, както никога по-рано. И когато премина нѣколко ниски хълмове, той се измори твърде много.

Сега той трѣбваше да се изкачи по една скала, много опасна за преминаване. На нѣколко пѣти той трѣбваше да лази по рѣце. На много пѣти той падаше, ставаше и пакъ трѣбваше. Той не можеше да носи повече храната и питието си и се принуди да ги остави. Най-после той премина скалата и се отзова на другата страна на планината.

Предъ него сега се разтилаха безкрайни червени скали. Нѣмаше нито трева, нито дървета, които да го пазятъ отъ слънцето. Наближаваше обѣдъ. Слънцето печеше силно. Горещината се увеличаваше. А отъ никжде вѣтрецъ, който да разхлади. Хансъ се умори, почувствува жажда, но никжде нѣмаше вода, за да разкваси засъхналитъ си уста. Само светената вода, която той държеше здраво въ рѣцетъ си, можеше да утоли жаждата му!

Дълго той гледа малката чаша съ светената вода, безъ да смѣе да сръбне отъ нея.

— Три капки сж достатъчни, — си помисли той. Значи азъ мога да си пийна малко и пакъ да ми остане.

Но тъйко надигна чашата къмъ устата си, съгледа едно животно да лежи на скалата срещу него. Това бѣше едно малко куче, умиращо отъ жажда. Устата му бѣха отворени и мравки се разхождаха край него. Очитъ му бѣха устремени къмъ чашата, която Хансъ държеше въ рѣцетъ си. Хансъ надигна чашата, сръбна си малко вода и продължи нататъкъ, безъ да иска да знае какво бѣше това което видѣ, а мислейки само, че ноцта скоро ще се спусне надъ синитъ планини.

Пътътъ ставаше все по-лошъ и по-лошъ, а горещината все по-голѣма. Следъ единъ часъ той пакъ надникна въ чашата. Тя бѣше пълна до половината. Имаше, значи, повече отъ три капки. Хансъ отново надигна чашата. И пакъ се изрѣчи нѣщо предъ него. Той погледна и видѣ до себе

ПРОЛѢТНА КАРТИНА

Навотре въ двора къщица се тули, задъ клонитъ на цвѣналитъ дюли, широко вече прѣснали листа... Извива се и кърши край плета нататъкъ вада, бърза и се пѣни — ей на плета се струпаха засмѣни цѣлъ рой дечица, сякашъ сухий плетъ, че цвѣна: две три, четири, ей петъ, ей шестото... Детинска е тревога и блѣскотня и смѣхъ — и смѣхъ до Бога: че вѣнка тамъ, презъ вадата отвѣждъ, на прашния широкъ шосеенъ пѣтъ, две паленца се гонятъ и боричкатъ, рѣмжатъ и джавкатъ, дърпатъ се, капичкатъ — и пакъ... И смѣхъ до Бога отъ плета... Съ дечицата се смѣй и пролѣтътъ.

П. П. Славейковъ

си на земята едно красиво детенце да лежи съ затворени очи и засъхнали отъ жажда уста. Хансъ го погледна, пи отъ водата и продължи нататъкъ.

Слънцето вече залѣзваше, а горещината не намалѣваше. Най-после той наближи края на своето пътуване. Той виждаше наоколо хиляда крачки предъ себе си водитъ на Златната ръка. Спрѣ да си почине малко, следъ което продължи.

Изведнажъ единъ викъ достигна до ушитъ му. Той се обърна и видѣ вѣлокосъ старецъ да лежи върху една скала.

— Вода! — протѣгаше той рѣцетъ си къмъ Ханса и викаше: — Вода!

— Нѣмамъ, — отговори му Хансъ. Пѣкъ и достатъчно си живѣлъ, старче, сега можешъ да умрешъ.

Той премина презъ тѣлото на стареца и продължи нататъкъ.

Слънцето залѣзваше като голѣма червена топка. Хансъ застана на една скала надъ рѣката и погледна надолу. Рѣката бѣше залѣна отъ огнената червенина на залѣзващото слънце и кървави свѣтлини лежаху върху нейнитъ води. Хансъ хвърли чашата въ водата. Когато направи това една страшна студенина скова тѣлото му. Той извика и падна въ рѣката. Водитъ поглѣгнаха неговия викъ. И рѣката зашумѣ съ тѣженъ и страшенъ плачъ, като преминаваше надъ

ЧЕРНИЯ КАМЪКЪ

IV. Какъ Шварцъ трѣгна къмъ Златната ръка и какво се случи съ него.

Глюкъ дълго очакваше да се завърне братъ му Хансъ, но когато разбра, че това нѣма да стане, той отиде въ затвора при братъ си Шварца и му разправи какво се е случило. Тогава Шварцъ се много зарадва, като каза, че сигурно Хансъ се е превърналъ на черенъ камъкъ, и че сега всичкото злато ще остане за него. Но Глюкъ бѣше много разтревоженъ и плака цѣла ноцъ.

Една заранъ Глюкъ се събуди безъ храна и безъ пари. Тогава той отиде при единъ златаръ и стана неговъ чиракъ. Той работѣше така усърдно и хубаво, че скоро спечели малко пари, които даде за глобата на Шварцъ, за да го освободи отъ затвора. Шварцъ се зарадва много и каза на Глюка, че ще му се отплати, като му даде и на него отъ златото, което ще вземе отъ Златната ръка.

Той научи, че Хансъ е взелъ светената вода съ кражба отъ църквата и помисли, че това сигурно не се харесва на Царя на Златната ръка, затова реши да се слобие по другъ начинъ съ светена вода, който му се струваше безгрѣшенъ. Той даде пари на другъ човѣкъ да иде въ църквата и му донесе светена вода. Човѣкътъ му донесе и Шварцъ бѣше сигуренъ, че той не бѣше извършилъ грѣхъ, за да се слобие съ светената вода.

Така Шварцъ стана една сутринъ много рано, преди още слънцето да бѣше изгрѣло. Постави светената вода въ едно стъкло и трѣгна къмъ планината. Но когато стигна високата скала, той трѣбваше да премине презъ много опасни и трудни мѣста, затова остави храната и водата си. (Следва)

ПОКОЙНИ ПИСАТЕЛИ

Пенчо П. Славейковъ

Роденъ е презъ 1866 година въ гр. Тръвна, а починалъ презъ 1912 година въ Италия.

Пенчо П. Славейковъ е синъ на Петко Р. Славейковъ, отъ когото е получилъ и поетичната си дарба. Написалъ е книгитъ: „Епически пѣсни“, „Блѣнове“, „Снѣгъ за шастие“, „На острова на блаженитъ“ и епичната поема „Кървата пѣсень“.

Той е единъ отъ първитъ ни поети и е спомогналъ много за изграждане на родната ни култура като директоръ на Народния театъръ и на Народната библиотека.

ПРОЛѢТЕНЪ ДЪЖДЪ

Отъ незнаенъ край далеченъ тъменъ облакъ долетѣ, — и надъ жаднитъ полета сълзи бисерни излѣ.

И отмина мълчаливо задъ гори и планини, — Слънчо златенъ се усмихна пакъ отъ модри висини.

По тревитъ заблѣстѣха капки сребърна роса, — чучулига съ пѣсень волна литна въ сини небеса.

лъхна вѣтрецъ — зашумѣха тихо роснитъ листа, — сладкъ миризъ разпилѣха вредомъ полскитъ цвѣта.

Георги Костакевъ

Блажени миротворцитъ, защото тѣ ще се нарекатъ Божи чедъ.

Иисусъ Христосъ

ПОБЪРЗАЙТЕ СЪ ИЗПЛАЩАНЕТО НА АБОНАМЕНТА!

Изпращайте суми въ герб. или пощ. марки, по пощ. чекова смѣтка, съ пощ. записъ — както за васъ е най-удобно, но направете това въ най-скоро време. Умоляваме неиздѣлжилитъ се настоятели да побързатъ съ отчитането!

Тя се втурна въ стаята и прибра около себе си децата.

— Мжжо, защо приказвашъ тѣй на Великденъ? Какъвъ баща си, когато не можешъ децата си да търпишъ?

— Чукай си Великдена по главата! Ти остани съ хората, а пѣкъ азъ ще се махна, ще отида съ въздитъ!

Митката се заговти да излѣзе. Дълго търси пояса си и не го намѣри. Жена му го взе отъ глѣла и му го подаде. Той ѝ се разсърди, дигна рѣка да я удари.

— Защо ми криешъ пояса?... Митковица се просълзи и излѣзе на двора, загледа се въ първитъ лѣчи на утрото и запригльща мжката си. По едно време тя чу, че нѣкой я вика

откъмъ вратника. Избърса съ престилка очитъ си и пресрещна старата си дружка. Добра.

— На, въ тази кошница има яйца и месо за децата, а въ тоя месалъ — цѣлъ колакъ. Нали сме християни — пѣкъ и днесъ е Великденъ.

Добра нищо друго не каза, погледна надъ селскитъ покриви, скри рѣцетъ си подъ престилката и си отиде. Митковица бърже се върна вкжщи, сложи кошницата и хлѣба срълдъ стаята и загледа мжжа си, който още се вѣртѣше изъ къщи.

— Какво донесе? — попита я Митката.

— Нищо не съмъ донесла!

— А кошницата и хлѣба?

— Добра ги донесе.

Децата кукнаха около кош-

ницата, взѣха си по едно яйце и се зачукаха. Митката дълго гледа яйцата и хлѣба и забрави да излѣзе. Преглътна слюнчитъ си и застана до стената.

— Добра зщо го донесе?

— Ти не знаешъ ли, какво е Добриното сърдце, та питашъ?

Митковица пристѣпи къмъ мжжа си и го загледа въ очитъ.

— Митко, днесъ е Великденъ. Всички хора се радватъ!

— Да не искашъ хоро да ти заиграя?

— Не искамъ хоро, а да разчупишъ хлѣба, та и ние да седнемъ на Великденска трапеза.

Митката огледа стаята и като я видѣ разчистена, наредена, седна на възглавницата и

заповѣда да сложатъ трапезата.

Следъ първия залѣкъ Митката погледна жена си и поклати глава, заговори:

— Не мога да се начудя на Добра, защо толкова е подранила?

— Мжжо, не се чуди! Днесъ е Великденъ — добритъ сърдца на тоя день се разтварятъ, като лалета въ градина.

Митката престана да яде и се замисли. Следъ малко поклати глава и каза на жена си:

— Понѣкога ставамъ много лошъ, цѣлия свѣтъ ми докривява. Пуста сиромашия!

— Ти не си лошъ човѣкъ, но сърдцето ти е притѣснено. Нека сж живи и здрави децата ни, Богъ все ще ни помогне!.. Добриниятъ хлѣбъ засити

всички. Митката излѣзе на двора, приближи изгнилия плетъ и го зараглежда. Жена му дойде при него и го попита:

— Плетъ ли гледашъ?

— Тази година трѣбва да го подновя. Ще поискамъ Добрината кола и ще донеса нови тръни.

— И азъ ще дойда да ти помагамъ.

Митката погледна жена си и безъ да иска ѝ се усмихна. Нейнитъ голѣми очи, сякашъ, бѣха разтопили ясното слънце въ дълбокитъ си кладенци, тѣй радостно заиграха по лицето му. Той докосна рѣка до рамото ѝ и въздѣхна:

— Жено, да ти кажа ли — хубаво е, че има и Великденъ!

Константинъ Н. Петкановъ